

Ordet, to Forholdsregler: Indførelse af offentlig Paatale i Tilfælde, hvor den ikke før har været brugt, og Anvendelsen af en i disse Tilfælde ny Straffemaade, nemlig Tvangsarbejde. Med Hensyn til denne Straffemaade og dens Anvendelighed i disse Forhold maa jeg sige, at jeg er i Tvivl om, hvorvidt det er en tilstrækkelig Straf for disse Forbrydere. Herved mener jeg dette, om Indførelse af Tvangsarbejde er tilstrækkelig affrættende for de Folt, om hvem det her drejer sig, thi jeg maa tiltaa, at hvad man ellers kan mene om selve Straffens sidste Formaal, dens etiske Indhold, er det for mig klart, at i alle de Forhold, her er Tale om, er der kun det at affrætte, der har Betydning. Kan man ikke sætte en saadan Straf, at de af Frygt for den afholde sig fra de brutale Overfald, kan intet andet hjælpe. Deraf følger, at man ikke kan gaae ind i Klæng vælge Straffe, man maa se, hvad der passer for det paagældende Forhold. Jeg tror, at det forholder sig saaledes, at der er et stort Antal Mennecker, som antage, at det var ingenlunde urigtigt, om man anvendte korporelig Kevselse, og det er ogsaa, som det ærede kongevalgte Medlem sagde, ikke saa mange Aar siden, man i England indførte legemlig Straf mod de saakaldte „garotters“, og det viste sig, at det paa forholdsvis kort Tid betød meget. Det viste sig, at det var en Straf, som de Gudsfolk vare bange for, og den skulde ogsaa nok her hjælpe til at holde den Slags Personer i Tømme. Det hjælper imidlertid ikke meget at tænke paa at holde dem i Tømme ved at indlogere dem i kort Tid i et Fængsel, det bryde Mænd af den Slags sig ikke om. — Omend jeg nu har den Tro, at dette er det eneste, der hjælper, og mener at det, de ere bange for, skal man bruge over for dem, er det klart, at det ikke kunde falde mig ind at sige, at i hvert Tilfælde, hvor der er sket Overfald paa fagesløse, skulde denne Straf anvendes. Jeg vil sige, som det ærede kongevalgte Medlem, der indledede Forhandlingerne i Dag, sagde. Han brugte et jaadant Udtryk som dette, at man kan dog ikke anvende en saadan Straf, for alle andre Midler briste; det var ogsaa den ærede Talers Mening, at naar man i Arrest kan anvende legemlig Straf, er det et Nød-middel, som man kun anvender, naar andre Midler briste. Naar man en Gang eller to Gange har straffet en Vølle for hans brutale Overfald og straffet ham — jeg sætter, at dette var Lov — med 6 Maaneders Tvangsarbejde, og han kommer 3dje Gang igen, og strafs paa ny overfalder, saa maa jeg spørge, om man ikke kunde sige, at

efter Omstændighederne havde det vist sig, at de Midler, man kunde anvende mod denne Mand, ikke førte til noget, og var Tidspunktet da ikke kommen til at anvende korporelig Straf? Medens der ikke kunde være Tale om for det første Overfald at anvende saadan Straf — thi der kunde tænkes Omstændigheder, som i særlig Grad gøre det uheldigt og urigtigt at anvende denne Straf — skulde Vaneforbrydere under denne Kategori, de professionelle Vøller, have korporelig Affrættelse, og det er efter min Mening det eneste, der kan hjælpe paa dem. — Jeg skal i øvrigt tillade mig at gøre opmærksom paa en Omstændighed, som maaste nok kunde have sin Betydning, naar vi ere paa dette Omraade, og det er, at de Herrer Volds-mænd ingenlunde ere saa særlig modige selv; der er en Omstændighed, som meget bidrager til, at disse Volds-handlinger udøves, og det er den, at der er flere i Følge. Den, der har Lykt til at begaa en Volds-handling, vil ofte selv være bange for at indlade sig derpaa, naar han gaar alene, men kan han faa en Mand med sig, saa gaar det fortræffeligt, og naturligvis bliver Faren for Følgerne derved større. Vrede Medlemmer ville ofte have haft det, og det ærede 4de Medlem for første Kreds har, med en vis Glæde, forekommer det mig, nævnt som Eksempel en Sag, der var refereret i „Berlingske Tidende“ for i Gaar, og som just omhandlede en Vølle, der havde Lykt til at overfalde en Mand, men ikke havde Mod til at gaa alene, han fik saa en anden med, hvorefter de gik ud og overfaldt først en og saa en anden paa brutal Maade. Det er noget, som meget hyppigt viser sig. Det er netop særlig den Omstændighed, at de ere flere i Følge, der overhovedet medfører, at mange Overfald blive udøvede, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det burde ansøres som et stærkende Moment, naar flere udføre Volds-handlingen. Hvorledes det skulde formuleres, maa man selvfølgelig tage under nærmere Overvejelse, hvis man fandt, at denne Tanke kunde udvilles videre.

Jeg skal i Forbindelse hermed tillade mig at henlede den højtærede Ministers og det forventede Udvalgs Opmærksomhed paa Bestemmelsen i Straffelovens § 210, idet jeg vil fremsætte det Spørgsmaal, om der ikke kunde være Anledning til i Forbindelsen med denne Sag ogsaa at røre ved denne Paragraf, der fastsætter Straf for den, som ved Vold eller Trusel om Vold tvinger en anden til at taale, gøre eller undlade noget. Det er, som man ved, blevet ret almindeligt, at man, navnlig i Arbejdsforhold, tvinger andre, Kammerater og andre